

龍緣

วาสนา
จักรพรรดิ
มังกร
๒

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

大風颯過
Da Feng Gua Guo เขียน
Lucky Luna ฟ้า

ENTER!
ทดลองอ่าน

ENTER!
ทดลองอ่าน

ENTER!
ทดลองอ่าน

龍緣

วาสนา
จักรพรรดิ
มังกร

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

**สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ
ไปกับเอ็นเธอร์บุ๊กส์**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

การเดินทางของพวกเขาเล่อเยวี่เพิ่งเริ่มต้นเท่านั้น... คำกล่าวนี้ไม่ว่าจะพูดเพื่อเปรียบเปรยเพราะนิยายเรื่องนี้เพิ่งมาถึงเล่มสองจากทั้งหมดสี่เล่ม หรือจะนับจากเวลาที่พวกเขาเริ่มเดินทางออกจากสำนักไปผจญภัยกับเหล่าสหายผู้พิลึกพิลั่น ทุกอย่างก็เพิ่งเริ่มต้นจริงๆ และแทบทันทีที่เริ่มลี้หลังจื่อผู้สุภาพแสดนดีก็เกือบกลายเป็นศพกลางป่าเสียแล้ว แต่โชคดีเหลือเกินที่ได้พวกเขาเล่อเยวี่มาช่วยเอาไว้... หรือเรายังไม่ควรด่วนสรุปว่าเป็นโชคดี เพราะหลังจากได้เจอพรรคพวกของพวกเขาเล่อเยวี่ ลี้หลังจื่ออาจจะอยากนอนจากไปอย่างสงบกลางป่าก็เป็นได้

หวังว่าการเดินทางจากนี้จะเป็นอย่างไรต่อไป บรรดากลุ่มคนที่กว่าครึ่งหนึ่งไม่ใช่คนนี้จะไปพบเจออะไรบ้างบนเส้นทางสู่ตำแหน่งจักรพรรดิ แม้แต่สวรรค์ก็คงยากจะคาดเดา คงต้องขอให้ทุกท่านติดตามชมด้วยตนเองแล้ว

สำนักพิมพ์เอินเธอร์เน็ทส์

ประวัตินักเขียน

ต้าเฟิงกวากั๋ว

นักเขียนระดับเทพของวงการนิยายออนไลน์ ที่สุดยอดสุดแหวดวงนิตยสาร และแหวดวงสิ่งพิมพ์มาตั้งแต่ปี 2010 เคยได้รับการจัดอันดับโดย 'China Book Business Report' ให้เป็นหนึ่งในสิบสุดยอดนักเขียนนิยายออนไลน์

ต้าเฟิงกวากั๋วเป็นผู้ที่สามารถสร้างตัวละครในนิยายให้ถูกใจคอชะตา ปืบคั้นเล่นตลกอย่างร้ายกาจ ขนาดนักอ่านยังต้องโอดครวญ จนกลายเป็นแบบฉบับเฉพาะตัว

ฝีมือลายมือของเธอโดดเด่น สำนวนภาษามากชั้นเชิง ถ่ายทอดบุคลิก และอารมณ์ความรู้สึกละเอียดลึกซึ้ง

ในเนื้อเรื่องที่ตลกขบขันแฝงด้วยรอยน้ำตา พาให้นักอ่านตกหลุมรัก เรื่องราวจะยิ่งสะเทือนอารมณ์และสมจริงขึ้นเรื่อยๆ เมื่อใกล้ถึงตอนจบ

ผลงานของต้าเฟิงกวากั๋วได้รับการแปลเป็นหลายภาษา และขายดีทั้งใน และต่างประเทศ

มนุษย์มักกล่าวว่ารักษาตัวรอดเป็นยอดดี
เรื่องนี้จำเป็นมากจริงๆ

บทที่ 6

เจ้าหยวนนั่งลงข้างเตาเล็กๆ ตรงมุมห้องและหยิบพัดเก่าๆ มาโบก
แรงไฟต้มน้ำ แต่ดูจากท่าทางลี้หลังจื่อแล้วมันคิดว่าลี้หลังจื่อไม่เห็นจะต้อง
ดื่มยานี้เลย

ลี้หลังจื่อที่นั่งอยู่ริมหน้าต่าง นอกจากสีหน้าซีดเผือดเล็กน้อย
อาการก็เรียบร้อยไม่ได้ผิดปกติไปจากปกติ แทบมองไม่ออกว่าเมื่อคืน
ยังบาดเจ็บสาหัสจนเหลือเพียงลมหายใจรวยริน

ทว่าหากเจ้าหยวนไม่ได้แนะนำให้บ่อนยาเพิ่มอีกเม็ด เกรงว่าลี้หลังจื่อ
คงไม่ได้หน้าซีดเฉยๆ แล้ว มันพลันเกิดความละอายขึ้นในใจ จึงโบกพัด
แรงไฟต่อไปอย่างขยันขันแข็ง

ลี้หลังจื่อกล่าวขอบคุณแล้วเอ่ย "พี่เล่า ท่านช่วยชีวิตข้าสองครั้ง
แล้ว บุญคุณใหญ่หลวงนี้ไม่รู้ว่าจะวันหน้าควรตอบแทนอย่างไร"

เล่าเอ่ยด้วยรอยยิ้มเบิกบาน "ข้ากับพี่ลี้คบหาฉันมิตรกันมา
หลายปี มาพูดเรื่องตอบแทนบุญคุณอันใดกัน ไม่น่าว่าวันใดวันหนึ่งข้าเอง
ก็อาจต้องให้พี่ลี้ช่วยชีวิต วาจาเกรงอกเกรงใจอย่างขอบคุณอันใดนั้น

ไม่จำเป็นต้องพูดหรอก"

ตามคำบอกกล่าวของแม่นางภูตกระต่าย เห็นได้ชัดว่าลั้วหลังจื่อ ถูกคนลอบทำร้าย อีกทั้งก่อนหน้านี้ยังมีเหตุการณ์ทะเลาะเบาะแว้ง แสดงว่า ลั้วหลังจื่อกับผู้ลอบทำร้ายเขารู้จักกัน ไม่น่าว่าอาจคุ้นเคยดีมากอีกด้วย

ลั้วหลังจื่อเป็นศิษย์เอกของสำนักชิงเสวียน วรยุทธ์สูงส่ง แต่ใ้ไรมา ปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างใจกว้างและละมุนละม่อม ผู้ใดกันที่มีความแค้นกับเขา มากมายเช่นนี้ ทั้งยังลงมือโดยที่ลั้วหลังจื่อไม่ทันระวังตัวได้

อีกอย่าง ตาบลหยงโซ่วห่างจากสำนักชิงเสวียนหลายร้อยลี้ เหตุใด ลั้วหลังจื่อจึงมาถึงที่นี่

ลั้วหลังจื่อขมวดคิ้ว สีหน้าแข็งกระด้าง "พี่เล่อ ข้ามีเรื่องอยากถาม เดิมท่านไม่ได้อยู่ที่ตาบลหยงโซ่วนี้ หรือว่าเจ้าสำนักเฮ่อจี้จู้รู้เรื่อง ที่ องคิริชทายาทคิดหลอมปีศาจแล้ว จึงให้ท่านมาสอดแนมและยับยั้ง"

เล่อเยวี่งงวย "องคิริชทายาทหลอมปีศาจอันใด สอดแนมยับยั้ง อันใด"

ลั้วหลังจื่อขมวดคิ้วมุ่น "ท่านไม่รู้เรื่องเลยหรือ เช่นนั้นเหตุใดท่านถึง..."

เล่อเยวี่งลูบท้ายทอย "พี่ลั้ว พูดตามตรง หลังจากองคิริชทายาทเผา สำนักชิงซาน ชักก็ถูกอาจารย์เจ้าสำนักขับไล่ออกมา ส่วนด้วยสาเหตุใด แล้วมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไรพูดไปจะยาว ดูแล้วเรื่องที่ท่านอยากจะพูดนั้น เร่งด่วนกว่า ท่านพูดก่อนเถอะ"

ลั้วหลังจื่อพยักหน้าก่อนถอนหายใจยาว "สาเหตุของเรื่องนี้มาจาก อารุทธิเศษที่องคิริชทายาทแย่งชิงมาจากสำนักชิงซานของพวกท่านขึ้นนั้น"

เล่อเยวี่งลอบหัวเราะในใจสองที ดูทวาริชทายาทยังหวงแหนไหดอง ไปนั้นเป็นของล้ำค่า ทว่าหากวันนั้นเขาเอาไขที่ผนึกอึ้งเจ้อไปด้วยจริงๆ ละก็...เล่อเยวี่งก็ยินดียิ่ง

ลัว่หลังจื่อกล่าว "พี่เล่อ ท่านยังจำอิงซุนฮวาได้หรือไม่"

ไม่ใช่แค่จำได้ เรียกได้ว่าลืมไม่ลงไปตลอดชีวิตด้วยซ้ำ เล่อเยวี่ยพยักหน้า แล้วจู่ๆ เรื่องอาวรุวิเศษข้ามไปพูดถึงอิงซุนฮวาได้อย่างไรกัน

ลัว่หลังจื่อถอนหายใจอีกครั้ง "วันนั้นหลังจากท่านถงผู้เป็นที่ปรึกษาของจวนอันซุนอ่องได้กำราบอสูรเขมือบกระดูก เจ้าสำนักฮวาซานก็ขับไล่ศิษย์ผู้นั้นออกจากสำนักและส่งสัตว์อสูรให้อาจารย์เจ้าสำนักของข้าจัดการ ภายหลังองค์รัชทายาทได้ขอเอาตัวมันไป บอกว่าจะพามันกลับเมืองหลวง"

เล่อเยวี่ยตกตะลึง "อสูรเขมือบกระดูกเป็นสัตว์อสูรดุร้าย นอกจากทำร้ายคนแล้วก็ไม่มีประโยชน์อื่นใด เหตุใดองค์รัชทายาทถึงได้พามันกลับเมืองหลวงเล่า"

ลัว่หลังจื่อขมวดคิ้ว "ตอนนั้นข้าเองก็ขบคิดไม่แตก ทั้งยังได้กล่าวเตือนแล้ว แต่องค์รัชทายาทยังคงตั้งต้น หลังจากนั้นเขาก็พาคนไปชิงอาวรุวิเศษขึ้นนั้นมาจากสำนักของท่าน อันซุนอ่องกับท่านถงผู้นั้นกลับไปเมืองหลวงก่อน ขณะที่องค์รัชทายาทเริ่มออกเดินทาง อาจารย์เจ้าสำนักของข้าเกรงว่าระหว่างทางจะเกิดเหตุไม่คาดฝันกับสัตว์อสูรและอาวรุวิเศษ จึงส่งข้าและศิษย์อีกสิบเก้าคนมาคุ้มกันองค์รัชทายาทกลับเมืองหลวง"

เล่อเยวี่ยเอ่ย "แต่เมืองหลวงอยู่ที่ศตตะวันตก ตำบลหย่งโซ่วอยู่ที่ศตใต้ ไม่ใช่ทางเดียวกันเสียหน่อย"

ลัว่หลังจื่อกล่าว "ข้ากับบรรดาศิษย์ในสำนักคุ้มกันองค์รัชทายาทออกจากตำบลเฟิงเจ้อ แต่จู่ๆ องค์รัชทายาทก็มีคำสั่งให้เปลี่ยนทาง มุ่งหน้ามายังทิศใต้ พวกเราไม่อาจฝ่าฝืนคำสั่งจึงต้องทำตาม ตอนเดินทางถึงเขตชนบททะเลแวกตำบลหย่งโซ่ว ข้าบังเอิญได้ยินองค์รัชทายาทพูดคุยกับศิษย์น้องถงหลัน ถึงได้รู้ว่าที่แท้้องรัชทายาทจะไปหลอมปีศาจที่เขาวินจง"

ลัวหลังจื่อยังเล่าต่อว่าปีนั้นยามที่เตอจจื่อออกจากสำนักและก่อตั้งสำนักชิงเสวียนขึ้นมาใหม่ นอกจากขโมยคทา 'สำนักอันดับหนึ่งในใต้หล้า' แล้ว เขายังชอบเคล็ดวิชาเต๋า วิชายุทธ์ รวมถึงตำราบันทึกลับไปด้วยหลายเล่ม หนึ่งในนั้นเป็นบันทึกเรื่องประหลาดที่ถ่ายทอดโดยปฐมาจารย์ผู้ก่อตั้งสำนัก กล่าวถึงเขาอวิ้นจิงและกระบี่เทพประหาร

เล่ากันว่าเมื่อหลายพันปีก่อน มีขุนพลเทพองค์หนึ่งละเมิดกฏสวรรค์ จึงถูกจักรพรรดิเขียนแห่งแดนสวรรค์ลงโทษให้จุติลงมาบังโลกมนุษย์แล้วใช้กระบี่ตริงไวได้บึงน้ำหนาว อีกทั้งใช้ภูเขาสองลูกหนึ่งทับไว้ด้านบน ทำให้เขาไม่อาจพลิกกายได้ตลอดหมื่นปี

กระบี่ที่ตริงขุนพลเทพไว้เรียกว่ากระบี่เทพประหาร ผู้ที่ครอบครองกระบี่เล่มนี้ย่อมประหารทหารสวรรค์เบื้องบน ลงทัณฑ์สังหารมารปีศาจเบื้องล่างได้ การกวาดล้างโลกมนุษย์ก็ยิ่งเป็นเรื่องง่ายดาย

องค์รัชทายาทน่าจะเคยอ่านตำราเล่มนี้ขณะเป็นศิษย์อยู่ในสำนักชิงเสวียน จึงปรารถนาจะครอบครองกระบี่เทพประหารมานาน

เล่อเยวี่หูฟัง ตำนานขุนพลเทพถูกผนึกตริงไวที่ใต้บึงน้ำหนาวนี้ ฟังแล้วรู้สึกคั่นหูชอบกล

อีกอย่าง เขาไม่เข้าใจจริงๆ ว่าเหตุใดองค์รัชทายาทถึงยึดติดกับอาวุธวิเศษเช่นนี้ มันจำเป็นอย่างไรกัน อย่างไรก็ตามเขาก็เป็นถึงรัชทายาทได้ยืนว่ายามนี้จักรพรรดิก้าวเข้าตำหนักพญายมไปครั้งตัวแล้ว ประเดี๋ยวทั่วทั้งใต้หล้าก็จะเป็นของเขา เหตุใดถึงต้องลำบากตรากตรำไปตามหาอาวุธเทพสวรรค์อันใดนั้นอีก นี่มิใช่หาเรื่องให้ตนเองลำบากเปล่าๆ หรือ

หรือว่าองค์รัชทายาทกับพวกหงส์จะรู้ถึงการมีอยู่ของพวกเขาแล้ว ถึงได้เตรียมอาวุธรับมือไว้ล่วงหน้า

เล่อเยวี่ยกกล่าว "หากองค์รัชทายาทต้องการครอบครองกระบี่เทพ

ในตำนานเล่มนั้น เหตุใดต้องยกกำลังแห่งมาตั้งมากมาย ทั้งยังพาอิงซุนฮวามา ทั้งยังชิงไหวพิเศษของสำนักเราด้วย"

เขาจะไม่พูดความจริงอันน่าสลดที่ว่าไหวพิเศษใบนั้นจริงๆ แล้วเป็นแค่ไหมดองธรรมดาๆ ลัว่หลังจื่อเป็นคนมีคุณธรรม หากลวงรู้เข้าจะต้องนำไปบอกองค์รัชทายาทแน่

เล่อเยวี่ยหัวงลี้กั ว่าขอให้องค์รัชทายาทเห็นไหมดองเป็นของล้ำค่าไปตลอดชีวิต นั่นจึงจะเป็นทางที่ดีที่สุด

ลัว่หลังจื่อเอ่ย "องค์รัชทายาทได้ไหวพิเศษของสำนักท่านมาแล้ว แต่กลับไม่รู้วิธีใช้"

เล่อเยวี่ยกกล่าวตาม "ใช่ ไหวใบนั้นเป็นไหมดองที่ใช้ในห้องครัวของพวกเรามานานหลายปี พวกเราล้วนไม่เคยพบว่ามันมีความวิเศษอันใด คงต้องใช้วิธีลับเฉพาะจึงจะใช้งานได้กระมัง"

ลัว่หลังจื่อพูดอย่างจุนใจ "หลังจากองค์รัชทายาทได้มันมาก็ลองทุกวิถีทางแล้ว แต่ก็หาวิธีใช้มันไม่พบ ข้าคิดว่าที่ครั้งนี้เขาพาอิงซุนฮวามาด้วยคงเพราะต้องการใช้วิชาบูชาโลหิต"

เล่อเยวี่ยขมวดคิ้ว "นั่นมิใช่วิชาमारของพวกนอกรีตหรือ"

ลัทธิมารปีศาจจะใช้วิชาบูชาโลหิตก็ต่อเมื่อต้องการหลอมสร้างอาวุธปีศาจ โดยนำเลือดของอสูรปีศาจสังเวยให้อาวุธ แล้วอาวุธนั้นก็จะได้พลังมาร

อึ้งเจ้อ ตู้หฺรฺยวน และหลินซิ่งนั่งอยู่ตรงมุมผนังแสวงเฝ้าหม้อยากับเจาหยวน ทว่าแอบฟังอย่างโจ่งแจ้ง

หลินซิ่งเอ่ย "หากเขาแค่อยากได้กระบี่เล่มนั้นก็ไม่เห็นจำเป็นต้องนำไหวพิเศษไปทำพิธีบูชาโลหิต"

ซางจิงที่อยู่บนศีรษะของตู้หฺรฺยวนกล่าวอย่างเนิบช้า "ครอบครอง

กระบี่เทพ ประหารขุนพลเทพ กลืนกินดวงจิต ครอบครองชีวิตยืนยาว นี่คือ จุดประสงค์ของเขากะมัง"

เล่อเยวี่และลั่วหลิงจื่อหันขวับ ลั่วหลิงจื่อน่าจะมองไม่เห็นแต่่า ที่อยู่บนศีรษะของตู้หุยวนจึงคิดว่าค่ากล่าวนี้ตู้หุยวนเป็นคนพูด เขามองอีกฝ่ายอย่างครุ่นคิด "ความหมายของท่านก็คือองค์รัชทายาทวางแผน จะดึงกระบี่เทพออกมา กักขังขุนพลเทพในไหวิเศษใบนั้น แล้วค่อยหาทาง ครอบครองดวงจิตของขุนพลเทพ อาศัยมันเป็นยาอายุวัฒนะ?"

บนโลกมนุษย์ไม่มีผู้ใดกุมอำนาจสูงสุดเหนือกว่าจักรพรรดิ ตอนนี้ ตำแหน่งจักรพรรดิคล้ายจะได้อายุยืนยาวไปอีกพันอีกหมื่นปี เป็นจักรพรรดิ ชั่ววันรันดร์ ช่างเป็นเด็กหนุ่มที่มักใหญ่ใฝ่สูงผู้ไม่ธรรมดาโดยแท้

เล่อเยวี่ส่ายหน้าอยู่ในใจ ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายมีปณิธานยิ่งใหญ่เช่นนี้ เพราะบำเพ็ญตนจนตระหนักรู้หรือเป็นเพราะหงส์ขึ้นนำกันแน่

ลั่วหลิงจื่อสีหน้าขมึงทึง "วิธีเช่นนี้ขัดต่อฟ้าดินและธรรมชาติ ใช้ เลือดมนุษย์หลอมปีศาจจะทำให้ธาตุไฟเข้าแทรกกลายเป็นมารได้ง่าย ใช้กระบี่เทพประหารเทพยิ่งเป็นการฝ่าฝืนกฎสวรรค์ เกรงว่าจะนำมาซึ่ง หายนะใหญ่หลวง" เขาลุกขึ้นยืน "พี่เล่อ ข้าจำต้องขอลาก่อน ข้าต้อง รีบกลับไปรายงานอาจารย์เจ้าสำนักที่สำนักชิงเสวียน"

เล่อเยวี่ยหยุดกายขึ้นมาขวางทางเขาไว้ "พี่ลั่ว อាកราบาดเจ็บของท่าน ยังไม่หายดี ไม่เหมาะจะเร่งเดินทางให้เหน็ดเหนื่อย อีกอย่าง ขออภัยที่ข้า ต้องพูดตรงๆ ท่านคิดว่าเมื่อกลับถึงสำนักชิงเสวียนแล้ว เจ้าสำนักจิ้งหวาจื่อ ของท่านจะยุ่งเรื่องนี้หรือ พูดให้นำเกลียดหน่อย ไม่แน่ว่าอาจารย์ของท่าน อาจรู้เรื่องนี้มานานแล้วถึงได้ส่งบรรดาลูกศิษย์อย่างพวกท่านไปช่วย องค์รัชทายาท"

ลัว่หลังจื่อมีสีหน้าแวววาว "พี่เล่อ ท่านเข้าใจสำนักชิงเสวียนผิดแล้ว ท่านอาจารย์เจ้าสำนักหาใช่คนเช่นนั้น"

เล่อเยวี่ยิ้มเย็น "หาใช่คนเช่นนั้น? พี่ลัว่ ท่านไม่ยอมบอกว่าคนที่ลอบทำร้ายท่านเป็นใครกันแน่ ที่แท้คนผู้นั้นก็คือองคริษทายาทสินะ"

ลัว่หลังจื่อเป็นศิษย์เอกของสำนักชิงเสวียน ศิษย์คนที่เหลือยอมไม่กล้าลงมือกับเขาง่ายๆ แน่ เขาเองก็น่าจะเตรียมป้องกันตัวจากผู้ติดตามขององคริษทายาทไว้แล้ว ฉะนั้นผู้ที่ลงมือได้มีเพียงองคริษทายาทเท่านั้น

เล่อเยวี่ยกกล่าว "ท่านได้ยินเรื่องท้องคริษทายาทกับศิษย์น้องของท่านปรึกษากัน จึงปรากฏตัวเพื่อทักท้วง แต่องคริษทายาทไม่ฟังจึงเกิดความขัดแย้ง สุดท้ายแล้วท่านคิดจะกลับไปรายงานอาจารย์เจ้าสำนักของท่าน จึงถูกองคริษทายาทลอบโจมตีจากข้างหลัง"

ลัว่หลังจื่อเอ่ย "ในเมื่อองคริษทายาทโจมตีข้าก็แสดงว่าท่านอาจารย์ไม่รู้เรื่องนี้ ดังนั้นท่านอาจารย์จะต้องไม่เห็นด้วยกับการกระทำของเขาแน่ แต่ตอนนั้นฝ่ายองคริษทายาทมีคนมากกว่า ข้าต้องรีบไปบอกท่านอาจารย์ มีเพียงพวกท่านอาจารย์รวมมือกันเท่านั้นจึงจะยับยั้งองคริษทายาทได้"

เล่อเยวี่รู้สึกวลัว่หลังจื่อช่างดันทุรังนัก "ข้าคิดว่าองคริษทายาทไม่ได้กลั้วท่านกลับไปฟ้องอาจารย์หรอก แต่กลัวว่าท่านจะแพร่พรายเรื่องนี้ให้ผู้อื่นรู้ นอกเหนือจากห้องอาจารย์ของท่านต่างหาก"

ลัว่หลังจื่อมีท่าทีเคร่งขรึมขึ้นมา "พี่เล่อโปรดอย่าได้กล่าววาทจาเลื่อนลอยไร้หลักฐานอย่างคำว่า 'ข้าคิดว่า' เช่นนี้ออกมาตามอำเภอใจ"

เล่อเยวี่พยักหน้าอย่างจนปัญญา "เอาเถอะ ถือว่าข้าพูดผิดไปก็แล้วกัน แต่พี่ลัว่ ตำบลหยงไฮ่ไปถึงสำนักชิงเสวียนต้องใช้เวลาหลายวันเกรงว่าท่านฝันลากสังขารที่ยังไม่หายดีกลับไป กว่าอาจารย์เจ้าสำนักของท่านและบรรดาอาจารย์อาจะเร่งเดินทางไปยังเขาอวิ้นจงอีก องคริษทายาท

ก็คงกระทำการสำเร็จและกลับเมืองหลวงเตรียมตัวเป็นจักรพรรดิไปนานแล้ว"

ลั่วหลิงจือบอก "หากข้าใช้วิชาที่กระบี่และวิชาตัวเบา เร่งเดินทางกลับไปรวดเร็วพออาจะยังทัน..."

เล่อเยวี่พูดด้วยหน้าถอดสี "พี่ลั่ว นี่ท่านอยากตายหรือ"

วิชาที่กระบี่สิ้นเปลืองพลังกายและกำลังภายในมาก ลั่วหลิงจือฟังจะฟันปากประตูฝึกกลับมา ยังจะเหาะเหินไปอย่างนี้ อีกทั้งใช้วิชาตัวเบากว่าจะถึงสำนักชิงเสวียนได้ตายกันพอดี

เล่อเยวี่ดึงแขนเสื้อเขาไว้ "สละชีพเพื่อผดุงธรรมมิใช่การกระทำเช่นนี้ พี่ลั่ว"

ลั่วหลิงจือกล่าวด้วยสีหน้าสงบนิ่ง "พี่เล่อ ท่านวางใจได้ ข้ารู้กำลังตัวเองดี" เขากะตุกแขนเสื้อออกจากมือเล่อเยวี่ก่อนจะพูดว่า "ข้ามีเรื่องจะบอกท่าน และก็มีแผนบางอย่าง ข้ารู้ว่าศิษย์น้องข้างกายท่านและแม่นางผู้นั้น อีกทั้งคุณชายที่ใช้ห่านเพยจื่อกำชัยในงานประลองโดยไม่ต้องออกกระบวนท่าท่านนี้ล้วนมิใช่คนธรรมดา แต่ไรมาพี่เล่อเป็นผู้หาญกล้าและมีคุณธรรม จะต้องไม่นิ่งดูตายกับเรื่องนี้แน่ หากอาจารย์เจ้าสำนักข้าและบรรดาอาจารย์อาไม่อาจไปถึงเขาจริงได้ทันการณ์ เรื่องการยับยั้งองค์รัชทายาทต้องขอให้อ้าวานพี่เล่อและทุกท่านด้วย นี่อาจเป็นคำขอที่ไม่เข้าท่า แต่หวังว่าพี่เล่อจะรับปาก"

สวรรคต นี่มิใช่กำลังฝากฝังคำสั่งเสียอยู่หรือ เหตุใดลั่วหลิงจือถึงได้หัวรั้น ไม่ยี่ดหยุน และไม่รู้จักลดละถึงเพียงนี้กันนะ

เล่อเยวี่ถอนหายใจก่อนจะคร่ำครวญยาวเหยียด "พี่ลั่ว เหตุใดท่านจึงต้องเลือกที่จะกลับไปตายที่สำนักชิงเสวียนให้ได้ด้วย ท่านไปยับยั้งองค์รัชทายาทด้วยกันกับพวกเราไม่ดีกว่าหรือ" เขาจ้องดวงตาทั้งสองของ

ลัว่หลังจื่อ "คงไม่ใช่ว่านอกจากองค์กรชทายาทคิดจะหลอมปีศาจบุชายัญ ด้วยเลือดเพื่อครอบครองกระบี่เทพแล้ว ยังคิดจะทำเรื่องอื่นใดที่ท่านบอก ตอนนี้ไม่ได้ด้วยหรอกนะ"

ลัว่หลังจื่อหลุบตาลง ไม่เอ่ยวาจา

ตู้หฺวยวนที่นั่งอยู่ข้างเตาไฟเปิดปากพูด "จอมยุทธ์น้อยลัว่ ขอช้า แทรกสักหน่อย ถ้าท่านอยากไปหาเจ้าสำนักจิงหวาจื่อละก็ ไม่ต้องกลับ สำนักชิงเสวียนหรอก เมื่อเช้าตอนที่เข้าไปซื้อยาให้ท่าน ได้ข่าวจากที่ตรอก มาว่าอารามบนเขาจิวหวาจะจัดพิธีกรรมทางพุทธและเต๋าในวันที่แปด เดือนสี่ วัตถุประสงค์ใหญ่ๆ แต่ละแห่งกับสำนักชิงเสวียนจะเข้าร่วม ผู้แสวงบุญ ในได้ห้ล้าต่างพากันยกโขยงไป ได้ยินมาว่าเจ้าสำนักของท่านก็อยู่ในรายชื่อ ผู้เข้าร่วมพิธีด้วย ดังนั้นพวกเขาคงนำคนในสำนักเดินทางล่วงหน้าไปแล้ว ตั้งแต่ไม่กี่วันก่อน อีกอย่าง พิธีกรรมทางพุทธและเต๋าจัดขึ้นโดยอันซุนอ่อง เช่นนี้ทุกความเคลื่อนไหวของสำนักเหล่านี้ก็ฝ่ายนำจะรู้ทั้งหมด"

สีหน้าของลัว่หลังจื่อเปลี่ยนไปเล็กน้อย

ตู้หฺวยวนกล่าวอย่างเนิบช้า "จอมยุทธ์น้อยลัว่ แม้อาจารย์เจ้าสำนักของท่านกับอันซุนอ่องรวมไปถึงองค์กรชทายาทมิได้เดินทางไปด้วยกัน แต่ตอนนี้หากท่านอยากยับยั้งองค์กรชทายาท ก็มีแค่เลือกเดินทางไปพร้อมกับพวกเราเท่านั้น"

ในที่สุดเมื่อถูกบีบจนไม่มีทางเลือก ลัว่หลังจื่อจึงต้องร้องอยู่ต่อ เล่อเวี๋ยและคนอื่นๆ ให้เขาพักรักษาตัวอยู่ในห้อง หลังจากเตรียมตัว และพักผ่อนอีกวันก็จะเร่งเดินทางไปยังเขาอวิ้นจงทันที

เขาอวิ้นจงอยู่ภายในเขตอำนาจของตั้งหนานอ่องพอดี เหมาะเจาะกับ แผนของพวกเขา

สิ่งเดียวที่ต้องไตร่ตรองในตอนนั้นก็คือจะไปที่จวนตั้งหนานอังก่อน หรือไปที่เขาวินจง⁺ก่อน

เล่อเยวี่ เจาหยวน และหลินซึ่งต่างเห็นพ้องว่าควรไปเขาวินจง ก่อนถึงจะยับยั้งองค์รัชทายาทได้ทันการณ์ หากเข้าไปเพียงนิดก็ยากจะ คุ้มสถานการณ์

ไผ่ดองใบนั้นมิใช่ของวิเศษ แม้ฆ่าอึ้งซุนฮวาใช้เลือดมันบูชาตัณหา ก็ไม่เกิดผลใดๆ แม้แต่น้อย แต่ก็ไม่แน่ องค์รัชทายาทมีใจทะเยอทะยาน ยิ่งใหญ่กว่าผีฟ้า หากใช้วิชาอาคมของพวกนอกที่นั่นส่งเดช จะเกิดอันใดขึ้น เมื่อเขาตั้งกระบี่เทพได้และพยายามสังหารขุนพลเทพช่วงชิงดวงจิตไป

เล่อเยวี่ยิ้มเย็น "ไม่ว่าจะทำยี่สิบครั้งแล้วอาจจะกลายเป็นพวกเรา ไปช่วยชีวิตเขาก็ได้"

ทว่าผู้หุ่ยวนกลับยืนยันกรานว่าควรไปเกลี้ยกล่อมตั้งหนานอังก่อน ที่จวนตั้งหนานอังก่อน

หลินซึ่งมองเขาแล้วพูดว่า "เจ้าบัณฑิตผู้นี้ปกติมักกล่าววาทจาสุภาพ มีคุณธรรม คิดไม่ถึงว่าจะอำมหิตกว่าพวกเราเสียอีก เจ้าคิดคำนวณไว้แล้ว ไช้หรือไม่ว่าองค์รัชทายาทควรรู้วิชาเวทตื่นเขิน ทั้งยังเห็นไผ่ดองเป็น ของล้ำค่า จะต้องทำไม่สำเร็จแน่ จึงอยากให้เขาตายๆ ไปเสียในตอนที่ตั้งกระบี่ออกมา แล้วพวกเราก็จะได้ไม่ต้องทำเรื่องยุ่งยากสิ้นะ"

ผู้หุ่ยวนกล่าวตอบ "มิใช่ ข้าแค่คิดว่าเราควรไปเยี่ยมทหารจาก จวนตั้งหนานอังก่อนแล้วเดินทางไปด้วยกันจะดีกว่า อย่างไรก็ตามพวกเราก็คนน้อย ฝ่ายองค์รัชทายาทคนมากกว่ามิใช่หรือ พวกเราเองก็เชื่อว่า จะทำร้ายคนโดยพลการได้" แม้ปากจะพูดเช่นนั้น ทว่าใบหน้าเขาดูมีเจตนาอื่น แอบแฝง ไม่น่าเชื่อถือเลยแม้แต่น้อย

ผู้หุ่ยวนยังบอกอีกว่าเขาวินจง⁺อยู่ในเขตของจวนตั้งหนานอังก่อน

หากไม่ไปคารวะและลอบบุกรุกเข้าไปย่อมไม่เป็นการดี องครักษ์ทายาทเองก็ไปที่นั่นอย่างลับๆ ตั้งหนานอ่องไม่ทราบเรื่อง ถ้าองครักษ์ทายาทเกิดทำอันใดผิดพลาดที่เขาวินจงล่ะก็...ตั้งหนานอ่องจะรับมือยาก ด้วยความเสียใจและความซุนเคื่องของหงส์กับอันซุนอ่อง ไม่น่ว่าอาจจะทำลายตั้งหนานอ่องเพื่อระบายความคับแค้น ถึงเวลานั้นสถานการณ์คงยากจะควบคุมได้แล้ว

คำพูดของเขาดูเหมือนจะตรรกะผิดเพี้ยนไปสักหน่อยแต่ก็มีเหตุผล ทั้งสองฝ่ายจึงไม่เถียงกันอีก

หลินชิงเอ่ย "เอาอย่างนี้ ดูว่าความเห็นใดมีคนสนับสนุนมากกว่า ก็ทำตามนั้น"

เล่อเยวี่ยยกมือเห็นด้วยกับการตรงไปยังเขาวินจง เจาหยวนก็ยกมือตาม "ข้าคิดเหมือนเล่อเยวี่ย"

ตู้หฺวยวนมองมันแวบหนึ่งอย่างจุนใจ

เล่อเยวี่ยโอบไหล่เจาหยวน "สหายรัก!"

เจาหยวนยิ้มแหยด้วยความยินดี

หลินชิงยอมยืนอยู่ข้างเดียวกับเล่อเยวี่ย

ตู้หฺวยวนกับซางจิ้งยืนกรานว่าควรไปจวนตั้งหนานอ่องก่อน

หลินชิงกล่าว "ฝั่งพวกเราสามคน พวกเจ้าสอง เจ้าแพ้แล้ว"

ตู้หฺวยวนยิ้มเล็กน้อย "ใครว่า" เขาม้วนหนังสือที่อยู่ในมือแล้วเคาะโต๊ะเล็กๆ ที่อยู่ด้านข้าง "องค์ชายอึ้งเจ้อ ท่านเห็นด้วยกับฝั่งใด"

อึ้งเจ้อเพิ่งจะกินข้าวเข้าเสร็จไปไม่นาน ตอนนี้งำลังกินอาหารเรียกน้ำย่อยก่อนมื้อเที่ยง มันคิบเปาะเปี๊ยะชิ้นหนึ่งแล้วกล่าวอย่างฝั่งผายว่า "ข้าคิดว่าไม่ต้องไปเขาวินจง"

หลินชิงโมโหทันที "เจ้าซีโก่งนี่ เจ้าซื้อเปาะเปี๊ยะให้มังกรเฒ่าเพื่อ

ชื่อตัวมัน!"

ตู้หุ่ยวนเลิกคิ้ว "ขอแค่มีผลลัพธ์ ใต้ต้องสนใจว่าจะใช้วิธีใด"

หลินชิงมองอย่างขุ่นแค้น

อิงเจอกลิ้นเปาะเปี๊ยะในปากลงไป "ก็เล่นน้อย อย่าเรียกข้าว่า มังกรเผ่าส่งเดช ข้ากำลังอยู่ในช่วงเจริญวัย"

สามต่อสามเท่ากัน ยังคงตัดสินไม่ได้

หลินชิงเอ่ย "อย่างนั้นก็เรียกแล้วหลังจากจื่อมา ข้าขอเอาหัวพ่นกับเจ้า เขาจะต้องยื่นข้างเราแน่"

ตู้หุ่ยวนโบกหนังสือในมือ "ข้อหนึ่ง พวกเราแค่กำลังหารื้อกัน เรื่องที่ความเห็นไม่ตรงกันธรรมดาๆ เท่านั้น ไม่จำเป็นต้องพนันกัน เอาจริงเอาจังเช่นนี้ ข้อสอง หากเจ้าจะให้ลั่วหลิงจื่อเลือก ก็ต้องบอกเขาก่อนว่าเหตุใดเราถึงต้องไปจวนตั้งหนานอ่อง อีกอย่างจวนตั้งหนานอ่อง ก็อยู่ทางเดียวกับเขาอวินจง หากบอกเขาตามตรงว่าจะไปแจ้งข่าวที่จวนตั้งหนานอ่อง อย่างมากก็ล่าเข้าไปเพียงครึ่งวัน ด้วยนิสัยของลั่วหลิงจื่อ แล้วก็น่าจะไม่มีปัญหา"

หลินชิงแค้นหัวเราะ "อย่างมากก็ล่าเข้าไปเพียงครึ่งวัน? เจ้านี่มั่นใจในตัวเองจริงๆ คิดว่าแค่ครึ่งวันก็จะเกลี้ยกล่อมให้ตั้งหนานอ่องช่วยพวกเราได้อย่างนั้นหรือ"

ตู้หุ่ยวนยิ้มน้อยๆ "ข้ามั่นใจ จะพนันกับข้าหรือไม่"

เล่อเยี่ยอ้าปาก ทว่ายังไม่ทันได้พูด หลินชิงก็ลุกพรวดขึ้นตอบอย่างหนักแน่นว่า "ได้ ข้าพนันกับเจ้า!"

เล่อเยี่ยยกมือกุมหน้าผากพลาถอนหายใจยาว "หลินชิง เจ้าติดกับเขาแล้วล่ะ"

เจาหุ่ยวนมองหลินชิงสลับกับมองตู้หุ่ยวนที่ยิ้มกว้าง แล้วก็เข้าใจ

ในทันใด

หลินชิงพินันกับตู้หฺรูยวน ก็เท่ากับว่ารับปากแล้วว่าจะไปจวน
ตั้งหนานอ่องด้วยกัน อย่างนี้ก็กลายเป็นว่าหลินชิงเห็นด้วยกับฝั่งที่จะไป
จวนตั้งหนานอ่อง ตอนนี่กลายเป็นสองต่อสี่ ต่อให้ลั่วหลังจื่อเห็นด้วยกับ
เล่อเยวี่ย ตู้หฺรูยวนก็เป็นฝ่ายได้เปรียบแน่นอนแล้ว

เล่อเยวี่ยถอนหายใจไม่หยุด หลินชิงค่อยๆ ขยับเข้าไปหาเขาและ
นั่งลงช้าๆ พลังพูดเสียงเบา "ข้าขอโทษ"

เล่อเยวี่ยประสานมือคารวะตู้หฺรูยวน "นับถือๆ"

ตู้หฺรูยวนเอ่ยด้วยรอยยิ้ม "ไม่หรอกๆ"

เมื่อได้ผลสรุปแน่นอนแล้ว เล่อเยวี่ยจึงเป็นคนไปบอกลั่วหลังจื่อว่า
จะแฉแฉังขาวให้ตั้งหนานอ่องทราบก่อนจะไปหาอวี่นจิง เพื่อหลีกเลี่ยง
ไม่ให้นำความวุ่นวายมาสู่ตั้งหนานอ่อง

ลั่วหลังจื่อเข้าใจและเห็นด้วยอย่างที่คิด

ลั่วหลังจื่อพักผ่อนในห้องต่อและเตรียมตัวออกเดินทางในวันถัดไป
เขานอนเพียงลำพังในห้องหนึ่ง ส่วนเล่อเยวี่ยกับเจาหยวนเบียดเสียดกับ
ตู้หฺรูยวน ซางจิ่ง และอิ่งเจ้ออยู่อีกห้อง ส่วนหลินชิงก็แยกไปอีกห้อง
ต่างหาก

เมื่อวางแผนและหารือกันเสร็จสรรพก็ไม่มีเรื่องใดต้องทำแล้ว
หลังจากกินอาหารเที่ยง หลินชิงก็มาเคาะประตูห้องพวกเขา ก่อนจะพบกับ
เล่อเยวี่ยว่า "อย่างไรตอนบ่ายก็ไม่มีธุระอันใด พวกเราไปเดินเที่ยวเล่น
ที่ตลาดในเมืองกันสักหน่อยเถอะ"

หลินชิงเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดใหม่สีเหลืองนวล เปี่ยมก็ผูกต่างไปจาก
ปกติ ดวงตาคู้งามก็ไม่ดูร้ายแม้แต่น้อยอย่างไร้ได้ยาก นางมองเล่อเยวี่ย
ด้วยรอยยิ้มสว่างไสว จู่ๆ เจาหยวนก็รู้สึกว้าวคล้ายกับมีดอกเสวยเฝ้าผลิบาน

เต็มห้อง

ทว่าเล่อเยวี่ยกกลับขาดสุนทรียภาพ เขาขมวดคิ้วแล้วบอกว่า "เงินที่พวกเราใช้กินตอนนี้ล้วนเป็นเงินที่อั้งเจ้อซโหมยมา ฤงเงินตัวเองว่างเปล่าไปเดินตลาดก็มีแต่เศร้าใจ นอนอยู่ที่ห้องเสี่ยยังดีกว่า"

หลินซิ่งเอ๋ย "เดินเที่ยวตลาดไม่จำเป็นต้องซื้อของนี่ แค่ดูรอบๆ ลักหน่อยเอง ข้าไม่ได้มาเดินเที่ยวตลาดของโลกมนุษย์มานานแล้ว นอนอยู่ในห้องมีอันใดน่าสนุก ห้องพวกเจ้าอุดู้ถึงเพียงนี้ อยู่ข้างในทั้งปายน่าเบื่อจะตายไป"

เล่อเยวี่ยกกล่าวด้วยสีหน้าลำบากใจ "แต่ข้าซี้เกี่ยจยัยบตัวจริงๆ หรือเอาอย่างนี้ ให้พี่ตู้ไปเป็นเพื่อนเจ้าสิ"

ตู้หุรววนพุดขึ้นมาทันใด "ตอนปายซ้ากับพี่เต่าคิดจะไปร้านหนังสือ คิดดูแล้วแม่นางหลินซิ่งจะต้องเบื่อแน่ ไปกับพวกเจ้าไม่ดีกว่าหรือ"

หลินซิ่งมองเล่อเยวี่ยกอย่างไม่ลดละ "แค่ออกไปยี้ดเส้นยี้ดสายเท่านั้น ดีหรือไม่"

เล่อเยวี่ยกหาวทีหนึ่ง "เร่งเดินทางมาหลายวัน ยี้ดเส้นยี้ดสายมามากพอแล้ว" เขามองไปด้านข้างและดึงเงาหยวนมา "หรือเอาอย่างนี้ เงาหยวนไม่เคยเดินเที่ยวตลาดในโลกมนุษย์ เจ้าไปเที่ยวกับมันสิ"

อั้งเจ้อซี้ชดตัวนอนซุกอยู่บนฟูกใฝล่สีระชะออกมาจากผ้าห่ม "ซ้าก็อยากไปเดินเล่นเหมือนกัน"

หลินซิ่งหุบยี้มทันใด "ช่างเถอะ ข้าไม่มีอารมณ์แล้ว ข้าจะกลับไปนอนที่ห้องเหมือนกัน เจ้าก็พักผ่อนให้มากเถอะ" นางหันกายจากไป พาให้ลมเย็นๆ พัดผ่าน

เล่อเยวี่ยกกลับไปนอนบนฟูกต่อ ส่วนเงาหยวนกลับคืนร่างมั่งกรวดอยู่ข้างหมอน

หลังจากตู้ห่วยวนและซางจิ้งออกไปไม่นาน เจาหยวนที่อยู่
หัวงฝิ่นก็ได้ยินเสียงสบสาบข้างกาย ดูเหมือนว่าเล่อเยวี่จะลุกขึ้น
แล้วค่อยๆ เดินออกไปนอกห้อง เจาหยวนเงยศีรษะมองอย่างระลึมระลือ
เล่อเยวี่หายไปแล้วอย่างที่คิด

น่าแปลก เล่อเยวี่จะไปที่ไหนคนเดียว

เจาหยวนยกมือขยี้ตาอย่างง่วงงุน แล้วซุกเข้าไปในผ้าห่มเพื่อนอนต่อ
ผ่านไปหนึ่งชั่วยามกว่าๆ เจาหยวนนอนหลับเต็มอิมจนตื่นขึ้น
เล่อเยวี่ก็ยังไม่กลับมา มันไปตามหาเล่อเยวี่จากลั่วหลิงจือกับหลินซึ่ง
ทว่าลั่วหลิงจือกับหลินซึ่งล้วนบอกว่าไม่เห็นเล่อเยวี่

หลินซึ่งแค้นเสียงเอ่ย "ไม่ยอมไปเที่ยวเล่นกับข้า แต่กลับแอบหนี
ออกไป มีเรื่องอันใดต้องทำลับๆ ล่อๆ"

นางลากเจาหยวนลงไปที่โถงชั้นล่างเพื่อถามพวกคนดูแล แต่เพิ่งจะ
ลงไปถึงก็เห็นคนผู้หนึ่งเข้ามาในโรงเตี๊ยมอย่างรีบร้อน เป็นเล่อเยวี่

หลินซึ่งรีบพุ่งตัวเข้าไปหาทันที "เจ้าไปที่ใดมา ข้านี้กว่าเจ้าถูกหงส์
จับตัวไปแล้วเสียอีก ข้าแทบ... ข้า..." จู่ๆ นางก็ติดอ่างก่อนลากเจาหยวน
เข้ามา "ข้า... ช่วยมันตามหาเจ้า มันเป็นห่วงเจ้ามาก เป็นห่วงแทบตาย"

เจาหยวนรู้สึกที่ว่าท่าทีของหลินซึ่งแปลกไปเล็กน้อย ในอกเสื้อของ
เล่อเยวี่ซ่อนบางสิ่งบางอย่างที่มีขนาดใหญ่ไว้ชั้นหนึ่งจนปูดออกมา สิ่งนั้น
ยังดินดุกดักได้อีกด้วย

เล่อเยวี่เอ่ยด้วยสีหน้ามีลึบลมคมใน "ข้านี้ถึงเรื่องที่สำคัญมากๆ
ขึ้นมาได้เรื่องหนึ่งถึงได้ออกไป"

หลินซึ่งจับจ้องก่อนที่ต้นขลุกลักอยู่ในอกเขา "นี่คือเรื่องที่เจ้าคิดว่า
สำคัญมาก? มิฉะนั้น ข้าจะให้เจ้าไปเที่ยวเล่นด้วยกันเจ้าถึงไม่ยอมไป" นาง
กัตรีมฝีปาก จากนั้นก็หันขวับแล้วเดินกลับขึ้นชั้นบนไป

เจ้าหยวนกะพริบตาปริบๆ อย่างงุนงงและเงยหน้ามองเล่อเยวี่
เล่อเยวี่เองก็งุนงงเช่นกัน

เจ้าหยวนเดินตามหลังเล่อเยวี่ มองเขาตรงขึ้นไปชั้นบนแล้ว
เคาะประตูเข้าไปในห้องของลั่วหลิงจื่อ

"พี่ลั่ว ข้าคิดว่ามีคนผู้หนึ่งที่ท่านควรจะพบสักหน่อย ความจริงแล้ว
นางเป็นคนช่วยชีวิตท่าน นางอยากพบท่านมากแต่ไม่กล้าเข้าเมือง ข้าจึง
ตั้งใจพานางมา" เล่อเยวี่นำก้อนขนสีเทานุ่มฟูออกมาจากอ้อมอกแล้ว
วางลงบนพื้นอย่างเบาเมื่อ ก้อนขนสีเทากระโดดบนพื้นสองทีก่อนจะกระโดด
ไปอยู่ข้างกายลั่วหลิงจื่อ มันเหวี่ยงหน้าอย่างฉลาดกลัว หูที่ตั้งตรงสั่นระริก
จากนั้นก็มองเขาด้วยดวงตาสีแดงที่กระจ่างแวววาว

ที่แท้เป็นแม่นางภูตกระต่ายผู้นั้น

ลั่วหลิงจื่อคือมกายลูบหัวของเจ้ากระต่ายสีเทาอย่างอ่อนโยน จากนั้น
ก็ลุกขึ้นยืนเพื่อคารวะอย่างจริงจัง "ขอบคุณเจ้ามาก บุญคุณนี้ข้ามีโอกาส
ตอบแทนได้ชั่วชีวิต"

ดวงตาสีแดงของภูตกระต่ายคลอหน่วยไปด้วยน้ำตา ทันใดนั้น
มันก็แปลงร่างกลายเป็นสตรีในชุดสีเทา ก็มีศีรษะและเอวเสียงค่อย "ข้ารู้ว่า
ท่านเป็นศิษย์สำนักบำเพ็ญเขียน ข้าเป็นเพียงภูตกระต่ายตนหนึ่งเท่านั้น
ท่านจะต้องเกลียดข้ามากแน่ ข้าแค่คิดว่าหากได้พูดคุยกับท่านก็จะ..."

ลั่วหลิงจื่อก็มองนาง แหวตตาเขากระจ่างใสและอบอุ่น "เป็นเขียน
แล้วอย่างไร เป็นคนแล้วอย่างไร เป็นภูตแล้วอย่างไร สำหรับข้าแล้วฟ้าดิน
และทุกสรรพสิ่งไม่มีแบ่งสูงต่ำ"

ไหล่ของแม่นางภูตกระต่ายสะท้านเบาๆ นางเงยหน้าขึ้นมาจ้องกับ
ไม่อยากจะเชื่อ "ท่าน...คิดอย่างนี้จริงๆ หรือ"

ลั่วหลิงจื่อพยักหน้าเบาๆ "แม่นาง บอกชื่อของเจ้าได้หรือไม่"

แม่นางภูตกระต่ายก้มหน้าลงอีกครั้ง "ข้าไม่มีชื่อ ภูตที่รู้จักข้าต่างก็เรียกข้าว่าฮุยฮุย"

ลั่วหลิงจือยิ้มบาง "หากไม่รังเกียจ ข้าจะมอบชื่อให้เจ้าแล้วกัน คนโบราณมักกล่าวว่าบนดวงจันทร์มีกระต่าย บนสวรรค์มีสระหยก เจ้าชื่อเยวี่เหยา* เป็นอย่างไร"

"เยวี่เหยา...เยวี่เหยา..." ภูตกระต่ายท่องพึมพำอย่างยินดี ใบหน้าแดงระเรื่อ "แม้มนุษย์กับภูตปีศาจจะมีเส้นทางแตกต่างกัน แต่ข้าจะจดจำท่านไว้ตลอดไป"

ถึงเวลาพลบค่ำแล้ว เล่อเยวี่ชุกกระต่ายสี่เทาไว้นอกและรีบส่งนางกลับป่าแถวซานเมืองก่อนฟ้ามืด

ครั้งนี้เจาหยวนไปด้วยกันกับเขา หลินชิงเองก็ตามมา

เล่อเยวี่ปลอ่ยกระต่ายสี่เทาตรงริมทางขึ้นเขา "แม่นางเยวี่เหยาลากันตรงนี้นะ เจ้าก็บำเพ็ญเพียรให้ดี หวังว่าวันหนึ่งเจ้าจะขึ้นสู่สวรรค์ กลายเป็นเซียนหญิงแห่งสระหยกได้จริงๆ"

แม่นางภูตกระต่ายแปลงร่างเป็นมนุษย์และค้ำับเล่อเยวี่ก่อนจะกล่าว "ขอบคุณท่านจอมยุทธ์น้อยที่ช่วยเหลือ บุญคุณในครั้งนี้ข้าจะจดจำไว้ตลอดไป"

เล่อเยวี่กล่าวด้วยรอยยิ้ม "ไม่ต้องทำถึงเพียงนั้น แม่นางช่วยชีวิตคนนั้นต่างหากจึงจะเป็นบุญคุณที่สมควรตอบแทนที่สุด ข้าเพียงถือโอกาสช่วยเหลือเล็กน้อยเท่านั้น"

แม่นางภูตกระต่ายค้ำับอีกครั้งก่อนจากไป ขณะเดินไปนางยังหันกลับมาครั้งแล้วครั้งเล่า

เล่อเยวี่รจนเงาร่างของนางหายไป ถึงค้อยหันกายกลับเข้าเมือง

* เยวี่เหยา แปลว่าหยกวิเศษบนดวงจันทร์ โดย 'เยวี่' แปลว่าดวงจันทร์ 'เหยา' มาจากคำว่าเหยาชื่อที่แปลว่าสระหยกหรือสระทิพย์บนสวรรค์

เมื่อกลับถึงโรงเตี๊ยมก็พบว่าตู้หุรววน ล้วงหลังจ้อ และอั้งเจ้อกำลังกินอาหารค้ำกันอยู่ที่โถงชั้นล่าง อั้งเจ้อก้มหน้าก้มตาชดน้ำแกงจากชามพะหมี่ชามใหญ่

เล่อเยวี่ย เจาหยวน และหลินซิ่งเดินเข้าไปนั่งด้วย ต่างคนต่างสั่งอาหารของตนเอง

อั้งเจ้อเงยหน้าขึ้นมาจากชาม ก่อนจะสั่งพะหมี่เพิ่มอีกชาม ล้วงหลังจ้อเห็นการกินของอั้งเจ้อเป็นครั้งแรกจึงยังไม่ค่อยคุ้นเคยนัก เขาพูดกับเล่อเยวี่ยเสียงค่อย "พี่เล่อ คุณชายน้อยกินเช่นนี้จะไม่ท้องอืดหรือ"

เล่อเยวี่ยบอก "วางใจได้ กินโรงเตี๊ยมลงไปท้องก็ไม่อืดหรอก"

ตู้หุรววนกินจี้ก้อย่างสุภาพเรียบร้อย ก่อนจะเอ่ย "พรงี้พวกเราเร่งเดินทาง อีกราวๆ สองสามวันก็ถึงเมืองเฉิงโจวที่ตั้งจวนตั้งหนานอ่อง หลังจากนั้นค่อยไปเขาอวิ้นจง ใช้เวลาอีกประมาณหนึ่งวันก็ถึงแล้ว"

เล่อเยวี่ยกกล่าว "ขอให้ทุกอย่างราบรื่นก็แล้วกัน"

อั้งเจ้อชุกหน้าลงในชามพะหมี่ก่อนเอ่ยอย่างคลุมเครือ "ไม่จำเป็นต้องไปเขาอวิ้นจง เสียแรงเปล่า"

ล้วงหลังจ้อมีสีหน้าประหลาดใจ เล่อเยวี่ยหัวเราะฮาๆ "เด็กน้อยก็อย่างนี้ ผู้ใหญ่คุยกันขอบสออดปากส่งเดช"

อั้งเจ้อเงยหน้าขึ้นแล้วขมวดคิ้ว "ข้า..."

เล่อเยวี่ยคิดว่าซาลาเปาไส้เนื้อมันโต๊ะมาวางลงตรงหน้าอั้งเจ้อ อั้งเจ้อก็รีบไปและยัดเข้าปาก

เล่อเยวี่ยรู้ว่าด้วยพฤติกรรมเช่นนี้ของอั้งเจ้อนั้นยากจะทำให้ล้วงหลังจ้อเชื่อว่าอั้งเจ้อคือคนปกติ จึงเอ่ยเสียงเบา "นี่คืออั้งเจ้อ น้องชายของเจาหยวน เป็นงูน้อยสีดำ"

ลัว่หลังจื่อดูเหมือนจะเข้าใจแล้ว เล่อเยวี่เอ่ยเสริมด้วยเสียงเบา
อีก "เจ้านี่นิสัยแปลกประหลาดแล้วก็กินเก่งมาก"

เห็นสีหน้าทุกข์ตรมอย่างแท้จริงของเล่อเยวี่ ลัว่หลังจื่อก็พยักหน้า
อย่างเข้าอกเข้าใจ

หลังมือคำเงาหยวนก็ตามเล่อเยวี่ขึ้นไปชั้นบน ขณะนั้นหลินชิง
ได้สะกิดหลังมันและพูดเสียงเบา "เจ้าไปที่ห้องข้ากับข้าหน่อย ข้ามีเรื่อง
อยากรถามเจ้า"

เงาหยวนตามหลินชิงไปที่ห้องของนางอย่างงุนงง ทันทีที่มันก้าว
เข้าไปในห้อง หลินชิงก็กลองประตูแน่นหนา ทั้งยังยกมือร้ายช่ายอาคม
ไว้

"ข้าจะถามไม่กี่ประโยค เจ้าต้องตอบตามความจริง"

ท่าทางของหลินชิงจริงจังมาก เงาหยวนเองก็พลอยพยักหน้าอย่าง
จริงจังเช่นกัน

หลินชิงสู่ว "จะต้องตอบตามความจริงนะ เช่นนั้น ข้าจะถามคำถาม
แรก..."

เงาหยวนมองหลินชิงอย่างตั้งใจ นางเดินเข้ามาใกล้มันสองก้าว
"เจ้าคิดว่าข้ากับเยวี่เหยาผูกกระต่ายผู้นั้น ใครมากกว่ากัน ต้องพูด
ความจริงนะ"

เงาหยวนตอบโดยไม่ต้องคิด "ย่อมต้องเป็นเจ้านมากกว่าอยู่แล้ว"
นอกจากพี่สาวและพี่เจ้อฉิน หลินชิงคือสตรีที่งามที่สุดเท่าที่มันเคยพบ
แม้นางผูกกระต่ายผู้นั้นน่ารักมาก ทว่าพูดถึงความงามก็ยังห่างชั้นกับ
หลินชิงนัก

หลินชิงเดินเข้าไปอีกสองก้าวและถามมันด้วยแววตาเป็นประกาย
"เช่นนั้นเจ้าคิดว่านางมีสิ่งใดยอดเยี่ยมกว่าข้า และข้ามีสิ่งใดยอดเยี่ยม

กว่านาง"

เจ้าหยวนยกมือขึ้นมาจับครู่หนึ่ง "อืม นางน่ารักกว่า อ่อนโยนกว่า เจ้างามกว่านาง ร้ายกาจกว่านาง ต่อสู้เก่งกว่านาง"

สีหน้าของหลินซึ่งเปลี่ยนไป นางใช้นิ้วพ่นเส้นผมที่อยู่ตรงอก "คำถามสุดท้าย เจ้าคิดว่ามนุษย์ธรรมดา...ยกตัวอย่างเช่นมนุษย์อย่างเล่อเยวี่... จะชอบคนที่น่ารักอ่อนโยน หรือชอบคนที่ดังงาม ร้ายกาจ และต่อสู้เก่ง"

เจ้าหยวนมองนางตรงๆ "ที่แท้เจ้าชอบเล่อเยวี่นี่เอง"

หลินซึ่งเขกศีรษะของมันทันใด "เหลวไหล! ทำเป็นฉลาดให้มันน้อยๆ หน่อย"

เจ้าหยวนเอ่ย "ข้าไม่ได้โง่สักหน่อย ที่เจ้าถามมากขนาดนั้นมิใช่กลัวว่าเล่อเยวี่จะชอบแม่นางภูตกระต่ายหรือ เจ้าวางใจเถิด คนที่แม่นางภูตกระต่ายชอบคือลี้วหลังจื่อ เล่อเยวี่เพียงช่วยเหลือนางเท่านั้น"

หลินซึ่งกอดอกมองมัน "เจ้ามังกรโง่ เก่งกาจขึ้นแล้วสินะ" นางชี้นิ้ว และพูดที่ละคำ "ข้า-จะ-บอก-เจ้า-นะ ข้าไม่ได้ชอบเล่อเยวี่สักหน่อย ข้าแค่กำลังคิดถึงผู้ถูกเลือกให้เป็นมหาวีรบุรุษแห่งกสิยศที่ข้าตามหาต่างหาก ตอนที่หาเขาเจอควรจะมีอาการไว้สักหน่อยจะดีกว่าหรือไม่ อย่าทำให้เขาตกใจกลัวจนถูกผู้อื่นแย่งไป"

เจ้าหยวนไม่ได้เอ่ยอันใด หลินซึ่งปากไม่ตรงกับใจชัดๆ แต่หากเปิดโปงข้ออ้างของนางจนนางโมโหขึ้นมาละก็ จะต้องน่ากลัวมากแน่ เจ้าหยวนคิดว่าตามน้ำไปจะดีกว่า

มนุษย์มักกล่าวว่ารักษาดั้วรอดเป็นยอดดี เรื่องนี้จำเป็นมากจริงๆ

ณ เมืองหลวง ภายในเรือนที่เสียบสงบที่สุดในจวนอันชั้นอ้อง ข้ารับใช้ในชุดสีแดงค้อมกายพูดกับเฟิงถิงที่กำลังจิบชาอยู่ในเรือน "นายท่าน

องค์รัชทายาทมิได้ตรงกลับเมืองหลวง ขบวนรถม้าเปลี่ยนไปทางทิศใต้ ดูเหมือนว่าจะไปที่เขาวินจงขอรับ"

เฟิงถงพยักหน้าและวางถ้วยชาลง "มู่เจินเป็นคนที่พอใช้ได้ เพียงแต่ทะเลาะทะเลาะกันเกินไป แผนสูงเกินไป มักอยากจะได้ในสิ่งที่ไม่อาจครอบครอง" มั่นรวบอาการและลุกขึ้น "ข้าจะรีบไปที่เขาวินจง คงไม่ทันได้แจ้งฝ่าบาทด้วยตนเอง เจ้าไปรายงานแทนข้าที"

วันต่อมาเล่อเยวี่เริ่มออกเดินทางตามที่วางแผนไว้ หลังจากได้พักผ่อนหนึ่งวัน อากาศราบเรียบของลั่วหลิงจือก็ดีขึ้นบ้างแล้ว

พวกเขาเร่งเดินทางทั้งวันทั้งคืน มุ่งไปยังทางใต้โดยเร็ว ในที่สุดเข้าตรู่ของอีกสามวันให้หลัง พวกเขาก็มายืนอยู่ ณ สถานที่ที่จวนตั้งหนานอ๋องตั้งอยู่...หน้าประตูเมืองเฉิงโจว

บทที่ 7

เมืองเชิงโจวเป็นเมืองที่ใหญ่ที่สุดในแถบหนานจวิน ทั้งเจริญรุ่งเรือง และคึกคัก ตำบลเล็กๆ อย่างตำบลเฟิงเจ้อไม่อาจเทียบติด

ฤดูกาลของดอกเสैयाกำลังมาเยือน วันที่หนึ่งเดือนสี่ของทุกปี เมืองเชิงโจวจะมีงานเทศกาลดอกเสैया หลายวันมานี้ในเมืองคงกำลังยุ่งกับการประดับตกแต่ง แทนชมดอกไม้ริมข้างทางจัดแต่งเรียบร้อยแล้ว แต่ของขึ้นชื่อที่แท้จริงยังมีได้นำออกมาจัดวาง ดอกไม้ที่หาได้โดยทั่วไป ถูกนำมาตกแต่งแล้วไม่น้อย สีสนสดใส งามสะพรั่งละลานตาไปทั่วทุกมุม

เล่อเยวี่คิดจะคว้าตัวคนที่เดินผ่านไปมาเพื่อถามถึงที่ตั้งของจวนตั้งหนานอ่องอย่างตรงไปตรงมาโดยเร็ว ทว่าถูกผู้หุ่ยวนยกมือห้ามไว้ "ไม่ต้องหรอก พวกเราเดินเล่นรอบเมืองกันก่อนเถิด"

เล่อเยวี่รู้ว่าอาการเจ้าเล่ห์เจ้ากลของอีกฝ่ายกำเริบแล้ว จึงเชื่อฟังคำแนะนำไปตามน้ำ ไม่ถามทางอีก

หลินซิงที่อยู่ด้านข้างพูดขึ้น "วันก่อนมีคนคุยโวว่าล่าช้าอยู่ที่จวนตั้งหนานอ่องเพียงครึ่งวันเท่านั้น อย่างไรก็ตามไปเขาอวี่นงทันที หากพัน

ยามอยู่แล้วพวกเรายังไม่ได้อยู่ระหว่างทางไปเขาอวิ้นจงล่ะก็ คงมีคนต้อง
แพ้นั่นล่ะ"

ผู้หญฺวนเคาะหนึ่งสี่พลางเอ่ย "แน่นอนๆ"

พวกเขาเดินเตร็ดเตร่บนถนน ชมซ้ายมองขวา

จู่ๆ ลัว่หลังจื่อก็พูดขึ้นมาว่า "ดูเหมือนว่าศิษย์น้องเล็กอั้งเจ้อ
จะหายไปแล้ว"

เล่อเยวี่ได้ยินก็มองไปรอบๆ และเป็นอย่างที่ว่า อั้งเจ้อที่เมื่อครู่
ยังเดินอยู่ข้างๆ เจาหญฺวนหายไปไม่เห็นแม้แต่เงา เขาจึงโบกมือแล้วบอกว่า
"ไม่เป็นไร มองหาที่ที่มีของกินขายจะต้องเจอแน่"

หลายวันมานี้มังกรเฒ่าทำตัวได้ไม่เลวเลย ไม่เผยพิรุณต่อหน้า
ลัว่หลังจื่อเลยแม้แต่นิด ปลอมเป็นงูน้อยที่น่ารักไร้เดียงสาได้อย่าง
พอเหมาะพอดี

แน่นอนว่าเป็นเพราะพวกเขาตามใจองค์ชายมังกรผู้นี้ตลอด มัน
อยากกินอันใดก็ให้กินสิ่งนั้น องค์ชายมังกรก็ดูท่าทางพอใจดี

เล่อเยวี่ยังคงไม่กล้าคลายความระแวดระวัง มังกรเฒ่าตัวนี้เหมือน
กองฟางใกล้เตาไฟ ไม่รู้ว่าจะจุดประกายแผดเผาขึ้นมาเมื่อใด

สายตาของเล่อเยวี่กวาดมองเพิงชายชนมที่อยู่ริมทางไปที่ละร้าน
อย่างละเอียด

เขายังคงกังวลอยู่ลึกๆ ไม่รู้ว่าอั้งเจ้อได้เห็นโลกอันยั่วยวนใจอย่าง
เมืองเฉิงโจวแล้วจะรู้สึกขัดสนเงินทองไม่ได้เที่ยวเล่น จนไปปล้นเงินจาก
ร้านแลกเงินมาใช้จ่ายอีกหรือไม่

เดินมาครึ่งทางแล้วเล่อเยวี่ถึงพบเงาร่างของอั้งเจ้อ มันมิได้
อยู่ตรงหน้าเพิงร้านชายชนม แต่กำลังยืนกินลูกชิ้นทอดห่อหนึ่งอยู่ตรง
ปากตรอกมีดๆ

เจ้าหยวนเอ๋ย "หน้าผากของอั้งเจ้อเหมือนมีอันใดติดอยู่"

เล่าเอ๋ยมองของสิ่งนั้นอย่างละเอียด หัวใจเต้นดังตึกตัก อวิ๋หวงต้าตี้เอ๋ย คงไม่มีโจรลักพาตัวใจกล้าบ้าบิ่นคนใดกล้าคิดทำร้ายองค์ชายมังกร โดยการ 'วางเบ็ดล่อเหยื่อ' มันหροกกระมัง

การวางเบ็ดล่อเหยื่อเป็นวิธีที่โจรมักจะใช้ในการลักพาตัวเด็ก เบ็ดที่ว่าคือยามีนเมาที่มีลักษณะเป็นก้อนกลมอย่างขนมเปี๊ยะ โจรจะเลือกจังหวะเหมาะๆ เอาไปติดไว้บนหน้าผากของเด็ก ขณะเด็กกำลังเฌายาสละลิ้มสะลือ พวกเขาจะลักพาตัวไป

เล่าเอ๋ยเดินเข้าไปใกล้ก็พบว่าในตรอกมืดๆ นั้นมีร่างคนดำทะมึนกำลังนอนซบดินซังกอด้วยความเจ็บปวดอยู่จริงๆ

เมื่อครู่อั้งเจ้อเดินตรออยู่หน้าเพิงขายขนมเพียงลำพัง จึงล่อหลอตาโจรลักพาตัวผู้หนึ่ง มันคงเห็นเด็กคนนี้รูปร่างงดงามดูเป็นผู้ดีมีเงิน ทั้งยังควักเงินออกมาจากกระเป๋าเสียแล้วกำแล้วกำเล่าโดยไม่ระแวงระวังสักนิด คิดว่าอีกฝ่ายจะต้องเป็นเด็กแอบหนีออกจากบ้านมาเที่ยวเล่นแน่ แล้วก็รู้สึกว้าหวาดที่ตนเองเจอเหยื่อขึ้นโต จึงหยิบเบ็ดออกมาและติดไว้บนหน้าผากของอั้งเจ้อ

เพราะยาไม่ได้ออกฤทธิ์เต็มที่ในทันที โจรลักพาตัวจึงซ้อลุกขึ้นทอดน่องหนึ่งเพื่อล่ออั้งเจ้อเข้าไปในตรอกมืด แต่ไหนเลยจะรู้ว่าเด็กคนนี้เพียงจะรับหลอกซ้อขึ้นทอดไป โจรลักพาตัวก็พลันสะท้านไปทั้งร่างด้วยสายฟ้าเส้นหนึ่งที่ผ่าลงตรงกลางกระหม่อม

อั้งเจ้อหยิบลุกขึ้นขึ้นมาลุกหนึ่งแล้วเอ่ยด้วยสีหน้าเคร่งขรึม "คุณธรรมของมนุษย์ช่างถดถอยลงทุกวันจริงๆ"

เล่าเอ๋ยพูดประจบประแจงเสียงเบา "ใช่ๆ แต่ท่านเป็นคนใจกว้างไว้ชีวิตเขาลักครั้งก็เป็นพระคุณแล้ว"

เจ้าหยวนหยิบเบ็ดที่ติดอยู่บนหน้าผากออกให้และใช้แขนเสื้อช่วยเช็ด
อึ้งเจ้อพอใจยิ่ง "แต่ไรมาข้าก็มีจิตใจเมตตาอยู่แล้ว"

เมื่ออึ้งเจ้อกินลูกชิ้นทอดเรียกน้ำย่อยจนหมดแล้ว ก็ยกเท้าเดินเข้าไปใน
ร้านอาหารเพื่อกินอาหารเช้า

พวกเขาเลยแยกต่างเดินตามกันไปอย่างเห็นดีเห็นงาม เมื่อสั่งอาหาร
เสร็จ หลินชิงก็ใช้ตะเกียบเคาะจานใบเล็กๆ ที่อยู่ตรงหน้าพลาจเอ่ย "ใกล้
เวลาเที่ยงตรงขึ้นเรื่อยๆ แล้ว ใครบางคนคงจำที่ตัวเองเคยเดิมพันไว้ได้
กระมัง"

ตู้หุ่ยวนเอ่ยด้วยรอยยิ้มน้อยๆ "วางใจได้ ใกล้แล้วละ"

เมื่อกินอาหารเช้าเสร็จแล้วตู้หุ่ยวนก็บอกว่าจะแวะดื่มชาที่หอน้ำชา
สักหน่อย หลินชิงเตือนเรื่องเวลาอีกครั้ง ทว่าตู้หุ่ยวนยังคงบอกว่าไม่รีบ
และใกล้จะได้เวลาแล้ว

พวกเขานั่งฟังข่าวสารที่หอน้ำชา ขณะที่อึ้งเจ้อกินของว่างไปหลายจาน
ส่วนลั่วหลิงจือก็ลุกขึ้นไปห้องน้ำ

หลินชิงอาศัยจังหวะนี้กล่าว "ข้าคิดว่าลั่วหลิงจือยังมีเรื่องสำคัญมากๆ
ที่ปิดบังอยู่และไม่ได้บอกพวกเรา"

เล่อเยี่ยบอก "เรื่องที่ทำให้ลั่วหลิงจือต้องปิดบังคงนี้ไม่พ้นสองเรื่อง
หนึ่งเกี่ยวกับสำนักชิงเสวียน สองเกี่ยวกับจังหวัดอาจารย์ของเขา ทั้งหมด
ต้องไม่ใช่เรื่องดีแน่ แต่ก็ยากจะเดาแบบจำเพาะเจาะจง"

หลินชิงกระซิบ "กระบี่เทพประหารร้ายกาจเช่นนั้นจริง ๆ หรือ ข้า
อยากให้เห็นนัก หลังจากกองศรัทธาทยาทได้มันมาอยู่ในมือหรือหงส์น้อย
ยกมันขึ้นมาได้ จะต้านทานข้าได้ถึงสามกระบวนท่าหรือไม่"

ในดวงตาของนางมีประกายตื่นเต้นวาบผ่าน อึ้งเจ้อที่กินของว่าง
อยู่ด้านข้างแค้นเสียงี้ "เจ้าวางใจได้ มนุษย์ธรรมดาขยับเขยื้อนมัน

ไม่ได้หรอก"

หลินชิงประหลาดใจ "เจ้ารู้จัก?"

อึ้งเจ้อเล่าอย่างซ้าๆ "กระบี่เทพประหารอันได้นั้นล้วนเป็นเพราะมนุษย์เรียกส่งเดชด้วยความไม่รู้ กระบี่เล่มนั้นมีชื่อว่ากะบี่อวิ้นจง (รอยเมฆา) ดังนั้นภูเขาซึ่งเป็นร่างแปลงของมันจึงมีชื่อว่าภูเขาอวิ้นจง มนุษย์ธรรมดาที่ได้จะยกภูเขาไหวเล่า"

รอบด้านพลันเงียบสนิท

อึ้งเจ้อพูดเสียงอ่อย "หากข้าไม่บอกก็ไม่มีใครรู้หรือว่ากุณาณี่ชื่ออวิ้นจง มนุษย์รุ่นหลังอย่างพวกเจ้าก็คงไม่เรียกที่นั่นว่าเขาอวิ้นจง..."

รอบด้านยิ่งเงียบสงัด อึ้งเจ้อหยิบขนมกลีบเมฆเข้าปากชิ้นหนึ่งอย่างหงอยๆ

เจาหยวนเอ่ยอย่างงุนงง "ท่านรู้ว่าขุนพลเทพที่ถูกทบอยู่ในบึงคือใครหรือ เขาถูกทบอยู่ที่ใดกันแน่"

อึ้งเจ้อหันหน้ามา "ข้าก็นั่งอยู่ตรงหน้าเจ้ามิใช่หรือ"

นิ้วชี้ของหลินชิงที่ยื่นออกมาสั่นระริก "เจ้า...เจ้า..."

อึ้งเจ้อกระแอมทีหนึ่ง "ข้าลี้มบอกไป ในตอนนั้นจักรพรรดิเซียนแห่งแดนสวรรค์แต่งตั้งข้าผู้นี้เป็นขุนพลเทียนเจ้อ (บึงสวรรค์)"

เล่าเอเวียถือโอกาสตอนที่ลี้วหลังจื่อยังไม่กลับมากุมหน้าผากตนเองอย่างปวดหัว

เจาหยวนพูดเสียงเบา "ถ้าอย่างนั้นพวกเราจะต้องไปเขาอวิ้นจงอยู่หรือไม่"

เล่าเอเวียกุมหน้าผากพลางเอ่ย "หากไม่ไปแล้วจะบอกลี้วหลังจื่ออย่างไรเล่า"

บอกว่า "พี่ลี้ว ขอภัยด้วย ข้าลี้วท่านเล่นนะ จริงๆ แล้วงุนน้อยน่ารัก"

"ไร้เดียงสาข้างกายข้าก็คือขุนพลเทพผู้นั้น" นะหรือ

ตู้หุ่ยวนกล่าวว่า "ไป ยังต้องไป พวกเราายังต้องช่วยอิงซุนฮวา อสูร
เขมือบกระดูกนั้นก็มีชีวิตเหมือนกัน"

หลินชิงจิ่งอึ้งเจ้ออย่างขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน "เหตุใดที่ผ่านมาเจ้าถึง
ไม่บอก"

อึ้งเจ้อตอบ "อ้อ ข้าเห็นพวกเจ้าดูเหมือนกลัวเจ้าหนุ่มลั่วผู้นั้น
จะรู้เรื่องนี้ เลยตั้งใจช่วยพวกเจ้าปกปิดมาโดยตลอด"

ทว่าตอนอยู่ที่โรงเตี๊ยม พวกเล่อเยวี่ไม่ได้พักอยู่ห้องเดียวกับ
ลั่วหลิงจื่อ

อึ้งเจ้อกล่าวว่า "ตอนนั้นข้าก็ลืมไป"

ตั้งใจ... มังกรเผ่านี้ตั้งใจแน่นอน...

เล่อเยวี่เหลือบมองเห็นเงาร่างของลั่วหลิงจื่อกำลังเดินกลับมา จึง
พยายามทำตัวเหมือนไม่มีอันใดเกิดขึ้น

ลั่วหลิงจื่อยังคงมองเห็นถึงความผิดปกติ จึงขมวดคิ้วพลางพูด
"พี่เล่อ พวกท่านเป็นอันใด ไม่สบายตรงที่ใดหรือไม่"

เล่อเยวี่ฝืนยิ้มแล้วตอบว่า "ไม่มีอันใดหรอก คงเพราะดื่มชามากเกินไป
ก็เลยแน่นท้อง"

หลังจากนั่งไปได้ราวๆ หนึ่งเค่อ ตู้หุ่ยวนก็มองออกไปนอกหน้าต่าง
แล้วพลันวางถ้วยชาลง "มาแล้ว"

ทหารกลุ่มใหญ่กรูเข้ามาจากด้านนอกหอน้ำชา ผู้ที่เป็นหัวหน้าทหาร
ขี่มาทางพวกเขา "จับมัน!"

หลินชิงพลันตบโต๊ะลุกขึ้นยืน ตู้หุ่ยวนยกมือขึ้น "แม่นางกิเลน
ขอร้องเจ้าฟังข้าสักครั้ง อย่าขยับ"

ทหารกรูเข้ามาถึงโต๊ะราวกับน้ำหลาก ก่อนจะจับพวกเขามัดไว้

แล้วผลึกออกไปข้างนอก

มีรถม้าคันใหญ่หลายคันจอดอยู่หน้าประตู พวกเล่อเยวี่ยถูก บรรดาทหารโยนเข้าไปในรถราวกับถังกระสอบ

เจาหยวนถูกผลักจนล้ม โชคดีที่เล่อเยวี่ยซึ่งถูกโยนเข้ามาก่อนนี้ใช้ ร่างตนเองรับมันไว้

รถม้าแล่นขลุ่ยหลักไป ดูเหมือนว่าจะผ่านถนนหลายสาย ก่อนจะหยุดลง พวกเขาถูกบรรดาทหารหิ้วตัวลงจากรถที่ละคน

สถานที่ที่พวกเขาลงจากรถคือหน้าประตูใหญ่ของจวนแห่งหนึ่ง ประตูบานใหญ่สีแดงชาด หมุดฉาบด้วยสีทอง เหนือประตูแขวนป้ายแผ่นใหญ่ว่า 'จวนตั้งหนานอ่อง'

ทหารเหล่านั้นผลักพวกเขาเข้าไปในจวน เรือนภายในจวน ตั้งหนานอ่องซ้อนกันเป็นชั้นๆ และเต็มไปด้วยบุปผาแมกไม้ล้ำค่าหายาก ดูมั่งคั่งเจริญหูเจริญตา

พวกเขาถูกนำตัวผ่านลานอันกว้างขวางที่เต็มไปด้วยดอกเส้าเย่า ผลิบาน และเฉลียงทางเดินอันลัดเลี้ยวเคี้ยวคด ตลอดทางมีข้าราชการสวมชุดประณีตมากมายเดินผ่านไปมา เมื่อเจอพวกเขาก็ถอยหลบไป ด้านข้างอย่างสงวนท่าที บรรดาสาวใช้ต่างยกผ้าผืนน้อยมาปิดปากคล้าย กำลังแอบยิ้ม

ในที่สุดทหารก็นำพวกเขาเข้าไปในห้องโถงอันโอ้อ่างดงาม

ห้องโถงใหญ่โตเกือบจะเท่าตำหนักจู่ซือทั้งหลังของสำนักชิงซาน พื้นปูด้วยกระเบื้องเคลือบลาย เครื่องเรือนหรูหราโอ้อ่างจนทำให้ศิษย์สำนักชิงซานผู้ยากไร้อย่างเล่อเยวี่ยและมังกรที่เติบโตอยู่ในแก่งธาร อย่างเจาหยวนตาพร่า

เจาหยวนแอบสะกิดเล่อเยวี่ย "เหตุใดบนแจกันที่อยู่ตรงมุมผนังนั้น

จึงมีแต่รอยแตกกะ ทั้งยังเอามาวางไว้ที่นี้อีก"

เล่อเยวี่เอ่ยเสียงค่อย "รอยร้าวนั้นเป็นการจงใจเผาให้ออกมาเป็นเช่นนั้น เตาเผาทั่วไปไม่อาจเผาแก่กันประเภทนี้ออกมาได้ง่าย ๆ"

เจาหยวนพยักหน้าพลางรู้สึกว่าคุณนิยมนิยมชมชอบของมนุษย์นั้น เข้าใจยากเสียจริง

สาวใช้หน้าตางดงามหลายคนที่ยืนอยู่ในห้องโถง เมื่อได้ยินบทสนทนาของพวกเขาก็แอบยกผ้าผืนน้อยปิดปาก

เล่อเยวี่ยกกระแอมทีหนึ่ง ก่อนจะเอ่ยกับตู้หฺวฺยวนว่า "พี่ตู้ ที่แท้แล้ว ท่านมีความแค้นกับตั้งหนานอ๋องไช่หรือไม่"

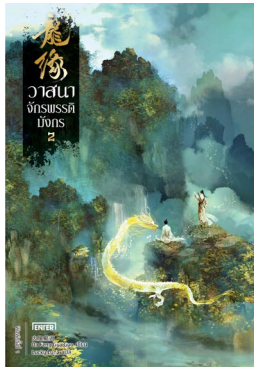
ตู้หฺวฺยวนตอบ "ความแค้นใหญ่หลวงทีเดียว"

เสียงหัวเราะที่อันเยือกเย็นดังมาจากหลังฉากบังลมที่อยู่อีกด้านของห้องโถงใหญ่ รวากับเป็นการยืนยันคำพูดของเขา

คนผู้หนึ่งก้าวออกมาจากด้านหลังฉากบังลมอย่างช้าๆ เล่อเยวี่อาศัยสายตาอันเฉียบคมยืนยันได้ว่าอีกฝ่ายคือตั้งหนานอ๋องตัวจริงแน่นอน

ผู้ที่มาอายุราวสี่สิบปี บนกายสวมชุดคลุมสีม่วงเข้ม รูปโฉมงามสง่า คิ้วกระเป๋ขมวดมุ่นเล็กน้อย นัยน์ตาสีดำจับจ้องตู้หฺวฺยวนอย่างเย็นชา "เจ้าเตี๋ยจฺจฺฉานน้อย หากไม่ส่งทหารไปจับ เจ้าก็คงไม่มาสินะ"

ตู้หฺวฺยวนเอ่ยปากอย่างนอบน้อม "ท่านบอกให้ข้าใส่หัวไปไม่ต้องกลับมามิใช่หรือ ท่านพ่อ"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3tuxucl>